

Fraße

Santa Compañía

A Santa compañía é unha procesión de mortos ou ánimas en pena que percorren as camiñas dunha parroquia. Trátase dun tema do folclore galego.

A vixencia deste mito de relación dos vivos e dos mortos na sociedade galega reconécese polas testemuños de fontes escritas ao longo da historia e polas hipóteses de estudos.

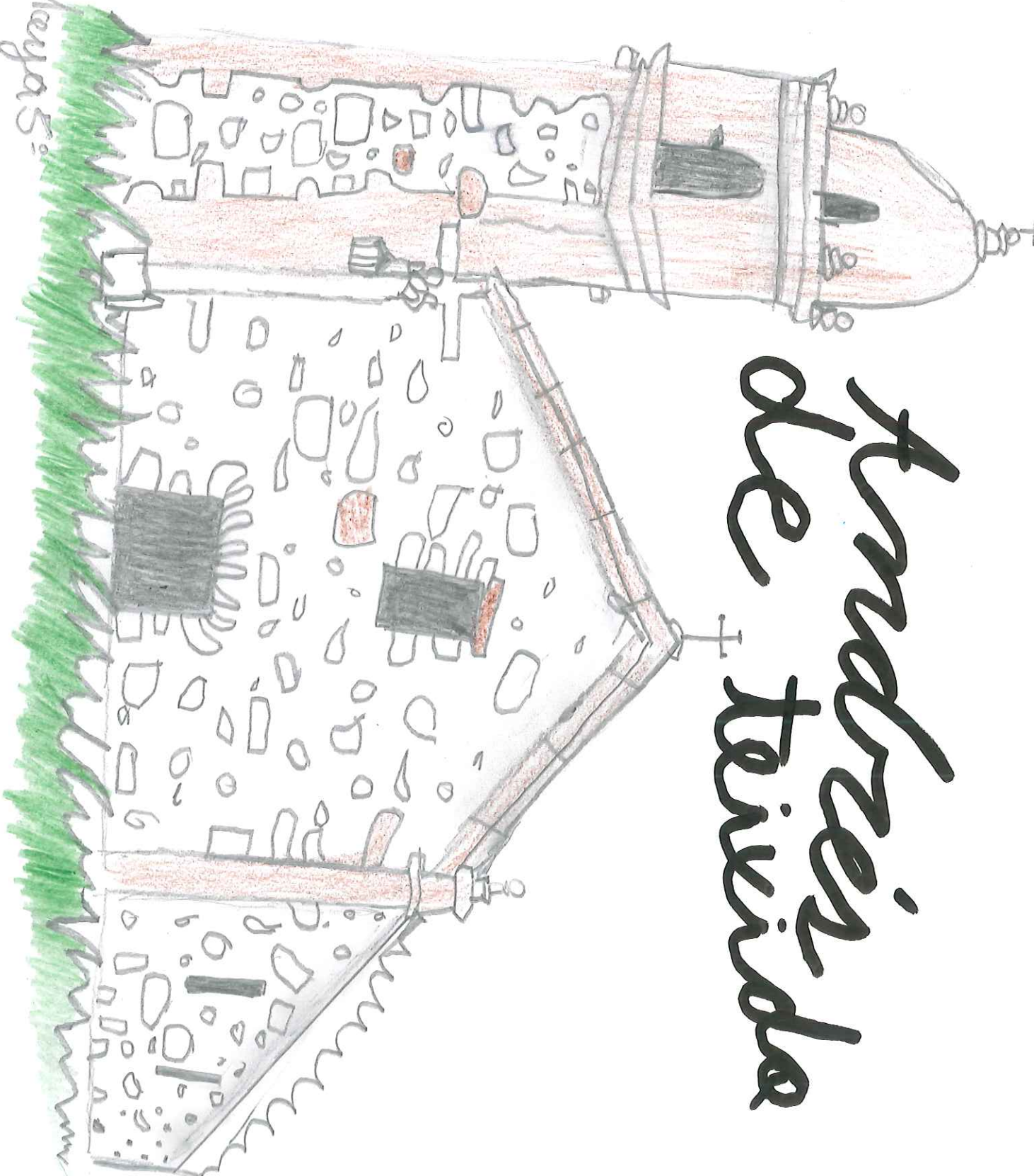
A procesión adeita ir encabezada pola persoa viva que porta entre as súas mans unha cruz emais un caldeiro con auga bendita; tras el, varias ánimas con cirios, acesos non sempre visibles, sígueno. A súa presenza faise notoria no cheiro a cera queimada e no vento se ergue o seu paso. O portador da cruz non pode en ningún momento volver a cabeza nin renunciar aos seus cargos procedendo a Santa Compañía. Se será celbado cando atope a outra persoa polo camiño a quem lle entregan a cruz e mailo caldeiro, momento no que estubra pasará a substituílo.

Para zafarse desta obriga de substitución, a persoa que vea pasar a Santa Compañía debe trazar un círculo no chan e deitarse boca abaixo sen miralle a cara a ningún espírito. Mentres tanto a persoa que leva a cruz e o caldeiro volvese máis branco e vai adelgazando a cada paso que ata que consegue darlle o caldeiro a outro.

Sum

de tradiçoes

Monte Caputo Mayas:

San Andrés de Teixido

A Capilla de San Andrés é un famosísimo santuario onde dicen: "vái de morte quen non foi de viva". Os romeros teñían a costumbre de tirar unha pedra nos milladoiros que encontrábanse a ambos lados do camiño. As pedras dos milladoiros dice a lenda que "falaram no xuicio final para decir que almas cumpriron coa promesa de ir a San Andrés. Esta costumbre siquese practicando palar romeros que peregrinaban a o santuario de San Andrés. Crese que a peregrinación de Teixido començou na idade de hieiro durante a cultura castreña. Aínda que o primeira rexistro de peregrinación foi no ano 1391. Outra costume é beber da "fonte dos tres canos"; pedir a San Andrés un desexo e echar na auga un pequena trozo de pan. E que se non se hunde atraera a boa sorte por al menos un ano.

A COCA DE REDONDELA

Laure-5:

COCA

A coca ou tarasca é un ser da mitoloxía galega que vive nas augas do mar ou dos ríos. É un animal monstruoso con corpo de dragón e cola de serpe, e do lombo saícentlle dúas enormes ás, semellantes ás dos morcegos. Ten catro patas armadas de fortes gadoupas, e na súa faciana aluman unhas ollas terribles, sobre unha enorme boca con agudos dentes.

A tradición di que se presentou un día en Redondele. Xurdiu das ondas do mar, que estaba moi embravecido, e nun veloz ataque derroteu as dúas raparigas que xogaban na praia da vila. Repetiu moitas veces o seu ataque, levando sempre as máis fermosas cativas. Os veciños de Redondele escolleron en asamblea os vinte e catro homes fortes.

A FESTA DA COCA DE REDONDELA

A festa da coca é unha celebración que ten lugar no concello de Fontevendres de Redondela. Ten lugar o día de Corpus Christi. A orixe desta celebración radica na lenda mitolóxica da coca, un ser da mitoloxía galega que vive nas augas do mar ou dos ríos. Foi declarada Festa de interese Turístico galego en 2001. A razón da celebración é a derrota deste animal mitolóxico as mans do mozo de Redondela. Así, para conmemorar esta victoria, realízanse representacións tanto do propio animal como da batalla na cal a Coca foi derrotada. Esta representación coñécese como danza das Espadas.

11

O

LOBIS HOME

GEMA B.

Lobishome

Un lobishome ou licántropo é un home que se cree convertido en lobo e que se comporta como tal. Os lobishomes son os protagonistas de moitas lendas populares galegas e de fóra.

Na creenza popular as metamorfoses obedecen as diferentes motivos: a maldición do pai, a ter nado o 24 de nadal, noite do nacemento de Cristo ou a ser o sétimo fillo home (noutras ocasións o noveno). Tamén existe a tradición que sinala que un matrimonio que teña sete fillas que se converterán en ~~peena~~ peena dos lobos; tamén pode caer en fada por envesca, bruxería ou meigalla que lle faga a un, ou por unha soberbia que botase el mesmo.

O MOURO
osmouron vivem baixo terra
e custodiam volioes terouca

ENZO 5°

OS MOUROS

Os Mouros eram um povo de criaturas sobrenaturais presentes em mitos e relatos estendidos por toda a península ibérica (Galícia, Astúrias e Norte de Portugal), e apresentados como monarcas pagãos, que noutro tempo também eram conhecidos como Xentis. Os homens escuros e em ocasiões deformes, as mulheres eram formosas feiticeiras rubias e de tez branca, ainda que nalguns relatos populares, associam-se com a aparência de velhas bruxas e meigas. Os mouros são criaturas que fisicamente são parecidas a os humanos, pero de maior tamanho, com a pele de cor negra ou terrosa debido a que vivem no subsolo em quaridas túneles baixo a terra, onde se dedicam a minaria, metalurgia e orfebreria. Desta maneira o feito de que todos seus objetos estalou feitos de ouro, isto faz que os mouros sejam um povo mais rico.

ENZO 5º

SANIA COMPANA

SANTA COMPAÑA

A Santa Compañía é unha procesión de mortos ou animais en pena que percorren os camiños dunha parroquia. Trátase dun tema de folklore galego. O tema das procesións de mortos e/ou de animais é propio da literatura e das tradicións culturais da Europa occidental dende a Idade Media. A zona xeográfica "galega" na que a Santa Compañía inflúe máis naturalmente considérase que é o territorio correspondente a antiga Gallaecia incluída a norte de Portugal e Asturias xa que esta zona posúe características que a identifican como unha comunidade.

O Tardo

O Tardo é un ser imaxinario, propio da mitoloxía galega, a quen se considera responsable dos pesadelos nocturnos. Esta especie de trozo é segundo algunhas versións, un ser peludo e de cor verde.

30

Emzo

O Nubeino

O nubeino é un personaxe da mitoloxía quelega de aspecto forte e grande. Vestido con peles negras e capaz de provocar tormentas e dirixir os raios a súa vontade.

Asociase, polo xenal, con todo o relativo ao fenómeno da treboada, é dicir néboa, nulos, loístegos ou chuvia forte. Sale polas mañás das lamenias para cabulgan os ceos provocando tormentas e lanzan raios e volve a a media noite acompañado de cobras e lagartos.

En ocasións baixa a terra para ver o resultado das súas fazañas ou para pedir asilo nalgunha casa ou cabana logo de penden algunha nube.

Xián S^o

Xián 5°

Nubeiro

